

els
llibres
d'Isabel

Isabel-Clara
Simó

Homes

bromera

EL TATUATGE

La meva dona té un cony pelut, molt sensual. A mi m'encanta, però, tia, quan vas en banyador, depila't, que no veus que fem el ridícul, tu i jo? Ja ho sé, que la cera fa mal. Bé, no ho sé, però m'ho imagino. Ara, amb la gilet, et queda fatal, i tu, a la platja, t'eixarranques. Ella diu que, si no t'agrada, no miris, que a ella tant li fa. Però a mi sí que em fa. Encara que jo no hi fos, me la imagino, eixarrancada, amb els pèls del parrús rebotint-li pel baix del biquini. I com que està bona, tothom s'hi fixa. I ella, ni cas. Vam discutir. Ja ho sé, que amb ella és inútil discutir. No hi posa lògica, diu no em dona la gana, o fica't en el que et demanen, o i a mi què, però, d'arguments, cap ni un. Que no ho veu, que fa lleig? I que em fa passar, sí, vergonya? No hi ha res pitjor que sentir vergonya per la teva dona.

A la fi, em va fer un repte: si tu et depiles el pit, jo em faig l'engonal. I que consti que surto perdent perquè fa més mal als baixos que al pit.

Sí, dona, i què més.

A la fi, perquè veiés que la por i el mal es poden aguantar, vaig acceptar. Ens ho van fer, als dos, a la

seva perruqueria. Jo vaig voler estar a dins, quan la depilaven a ella, perquè, sent totes dues dones, em podien ensarronar. Va fer un crit i de seguida, hòstia quin mal però què ràpid. I està suau. Contenta. A mi em van fer un mal horrorós. I en acabat em va semblar que tenia el pit d'un nen i no em vaig agradar gens. Tant me fot que sigui moda. Una bestiesa.

Quan et fas un parell de gintònics, allà al bar del Cosme, els amics contem coses. Se't deslliga la llengua, com se sol dir. I jo vaig explicar –sense dir res del parrús de la meva dona, que això són coses privades– que m'havia depilat. Per curiositat. Com van riure. A veure-ho, cabró, a veure-ho, que tot això és boqueta, i jo, així com en el cine, em vaig descordar i vaig fer ta-txam, i em vaig obrir la camisa. Em volien tocar i tot, els molt bacons, i vam riure tant que ens vam fer més gintònics. I el Fede va treure un canut i tot i després vam provar allò dels mexicans, sí, home, allò de la sal i la llimona... El tequila! Quina merda vam agafar.

I aleshores el Fede o no sé qui va dir que em fes un tatuatge. Que el meu pit era com una paret blanca per a un grafiter. No sé com, entaforat en el cotxe d'algú, vam anar a un *tattoo*, i entre tots m'hi van estirar i jo dient no, no, deixeu-me, però rient i deixant-me fer.

Diuen que fa mal, però jo, amb tota la merda que duia a sobre, només sentia un pessigolleig, molt desagradable, que durava molt i molt; ves a saber si m'hi van posar algun anestèsic. No sé com em vaig adormir, i en despertar-me devia cent euros i estava sol amb un paio grogós, calb i ple de tatuatges, en una cambra il·luminada amb neó i tot de dibuixos de tatuatge a les parets i al sostre. I una cortina. Rere la cortina hi havia un mirall.

Els meus amics no hi eren, i el paio em va dir que pagués i que me n'anés sense fer xivarri. Que ja havia tingut prou de criaturades, de riures i de vomiteres. Que els havia fet fora i que ara em tocava pagar. Ah, i que enfront hi havia una parada d'autobús nocturn, tot i que ja clarejava. Jo no he portat mai cap tatuatge. Potser m'agradarà i tot. I tenia diners, per això de ser principi de mes i perquè la majoria de les rondes me les havien pagades. Em feia tant mal el cap com si fos una olla de fesols bullint al foc. Quan vaig posar la pasta sobre el taulell, el paio calb em va preguntar si ho volia veure. Serà maco, tenir un drac o una serp al pit. Va separar la cortineta i va resultar un mirall de cap a peus. Em vaig quedar amb la boca oberta: m'havia tatuat uns pits de dona, de mida natural, i tan ben dibuixats que si no els toques o t'hi acostaves molt, els veies relleu i tot.

–Tregui'm això. Ara mateix.

No podia cridar perquè el cap se m'havia solidificat com si fos un bloc de ferro ardent. Em va sortir la veu sense fer cap gall.

–No pot ser. Ja no es pot treure. De vegades, ni els cirurgians no poden.

Vaig voler cridar, però el paio aquell em va agafar pel bescoll, em va dur a la porta, i em va empènyer fora. Quasi caic a terra i tot, com en els acudits dels borratxos.

I ara què faig?

Em vaig posar a plorar, repenjat en l'aparador de la botiga de *tatoo*, però va ser només un moment. No era un carrer cèntric però hi passava gent. Mecagondena.

Un taxi em va portar a casa.

La meva dona estava dormint però em va sentir i em va escridassar, dient si no podia haver trucat, que eren quasi les sis.

–És que m'ha passat una cosa.

Devia ser la veu, perquè ella, tot i que li costa tant parar quan s'ha engegat, va callar.

–Què?

–La quadrilla m'ha portat a fer-me un tatuatge.

–No fotis!

–Jo estava begut, quasi no m’adonava de res. Era per estrenar el pit nou, el que m’he hagut de depilar per culpa teva.

–Escolta, guapo, que jo no hi era, ho entens? –la meva dona té uns ressorts defensius que ja voldria tota la plantilla del Barça.

–És una bestiesa tan grossa. Els mataré, a aquells!

–A veure. Ensenya-m’ho.

Volia dir-li que li prohibia riure’s, que ja era prou humiliant passar-ho, però estava cansat i el cap ara era com un blandiblub que feia gluc gluc a cada sacsejada. Vaig optar per la via directa: obrir-me la camisa.

No va riure. Va dir, fluxet, maricó de merda i es va acostar a tocar-ho. Fill de puta, però si semblen de debò. La mare que t’ha parit, tio, quina cosa més forta. Doncs se t’ha acabat la platja, tio! I tu patint per si se’m veuen quatre pelets dels baixos.

Pelets.

Aleshores ens vam mirar els dos.

Quan em cresquessin els pèls del pit, seria repugnant. Es veu que els dos vam pensar el mateix, perquè ella va dir, mussitant:

–T’hauràs de depilar sempre.

Adeu a la platja, tortura cada mes. I a sobre, per fer-ho, hem d’apagar el llum, si no, diu que a ella li fa cosa.

MITJONS TIRATS PER TERRA

Benvolguda Tònia:

Com que és tan difícil parlar amb tu, he pensat que t'escriuria una carta. Però una carta a l'antiga, no un e-mail ni un sms. Una carta de debò. Perquè em fa l'efecte que aquesta separació nostra és un error, i vull demostrar-t'ho. Tinc l'esperança que encara em tens prou afecte per a llegir-la sencera. Em feriria molt que la llancessis. Perquè tu saps més bé que ningú que, en aquesta separació, jo n'he estat la víctima. Per tant, diguem-ne que m'ho deus, escoltar-me. Per telèfon em vaig embarbussar. Però per escrit et diré amb més ordre el que penso. I veuràs que tinc raó.

Jo sé, com ho sabem tots els homes, que hi ha coses nostres que us molesten molt. Què vols que et digui? Ens han educat així. No vull caure en el tòpic de dir que la culpa és de les mares; per ser objectiu, he de dir que és culpa de tots, sobretot dels amics, dels companys, del pati de l'escola, de tothom. Si no vaig errat, ens retraieu, en general, les coses següents: que som més aviat bruts; que no abaixem la tapa del vàter; que deixem la roba de qualsevol manera;

que quan ens canviem els mitjons, els bruts queden a terra; que no tanquem el pot del xampú ni del gel; que mai no ens fixem en la roba o el pentinat que porteu; que se'ns obliden els aniversaris; que no us escoltem amb prou atenció; que dediquem més temps a la feina que a vosaltres; que som egoistes i desconsiderats. Ah, i que només ens agrada una mena de pel·lícules i que mai no volem veure les pel·lícules que us agraden a vosaltres.

Segurament em deixo coses, però aquestes són les que he sentit més vegades en boca d'una dona (incloent-hi la meva mare i la meva germana). Doncs bé: estic d'acord amb vosaltres, les dones. Tot això és típic dels homes i tot això és horrible. Ara bé, Tònia: he fet jo mai alguna d'aquestes coses? Pensa-ho bé abans de contestar. Crec que soc escrupolós en la neteja, i que mai m'he deixat un flascó obert; crec que t'escolto sempre que parles amb mi, i saps que el meu horari de feina, a l'autoescola, és fix i que mai m'he entretingut (excepte quan m'has fet un encàrrec de darrera hora, per telèfon), per tant estic amb tu tot el temps de què dispo. I saps que, el cine, te'l deixo triar sempre a tu. I tot això no ho faig per obligació, que consti, sinó perquè m'agrada que sigui així, perquè estar amb tu, per a mi, és estar en la glòria.

Estàs disposada a reconèixer que tinc raó? Doncs continua pensant què et perds sense mi. Ja sé que t'ha agafat el rampell per aquest Lluís amb qui t'estàs. Jo no el conec de res, però a tu et conec molt bé. I conec els homes en general. No nego que va ser molt feridor que em diguessis que n'estimaves un altre i que te n'anaves. Però mirat fredament, jo sé molt bé que això és una foguerada, i m'he dit: per orgull t'he de perdre? Seria una bestiesa. Fixa't que no parlo de perdó ni em faig el mascle amb tu ni el perdonavides. Però com que, a hores d'ara, la foguerada ja et deu haver passat (o deu estar a punt de passar-te: això és cosa de dies), vull que reflexionis una mica: té ell tot això que tinc jo? És net i endreçat? És considerat amb tu? És detallista? Et dedica tot el seu temps lliure? Es recorda de tot el que li dius? Analitza-ho, sisplau. Fredament. Perquè la vida en comú, a la llarga, pot ser un infern, per més passió que hi hagi hagut al començament. Saps el calvari que és conviure amb algú que deixa els mitjons bruts al terra del dormitori? Que mai no canvia el paper de vàter? Que només s'adona del teu vestit nou perquè tu li ho dius, que és nou? Que mai recorda quan és el teu aniversari o quan tens la regla? Que perd sempre les ulleres, el mòbil, la cartera o les claus, perquè és desordenat?

Tu, Tònia, estàs acostumada a mi, que soc un home, ho hauràs de reconèixer, molt pacient i considerat. La mare sempre ho ha dit –i perdona que l’esmenti, però ella, per més que m’estimi, no deixa de ser una dona, amb pensaments de dona i amb reaccions de dona–, que tan pendent de la seva dona com jo, no en coneix cap, i menys encara el meu pare –almenys, això diu ella, però crec que amb raó.

Aquest Lluís et podrà fer feliç, a la llarga? Vols analitzar-ho un moment? Pensa que no et vull pressionar, però t’estimo prou per ajudar-te a evitar que cometis un error. No vull dir que, si tornessis, tot s’esborraria, perquè mentiria, però et dono la meua paraula –i tu, més que ningú, saps que soc home de paraula– que m’esforçaré per oblidar-ho, o almenys per arraconar-ho. I et prometo que no m’hi rabejaré, ni tan sols quan estigui de mal humor, que és quan tenim les defenses més baixes.

Espero que siguis sensata. Que sospesis els pros i els contres, que ens comparis amb imparcialitat, perquè jo estic segur de sortir-hi guanyant. Faràs això, almenys això, per mi? Crec que m’ho mereixo. I crec que et mereixo a tu molt més que cap altre home. El meu és un amor genuí, i és per a tota la vida. No és un amor de bursada, pastat de passió i d’arravatament.

Sisplau, contesta'm. Espero el carter a partir d'ara cada dia. No em facis patir més, Tònia meva!

Jaume

Benvolgut Jaume:

Tal com em demanes, et contesto de seguida. I et prometo que he fet tot el que m'has demanat: reflexionar, comparar, analitzar, pensar en tu i tot plegat. Tens raó en tot el que dius, Jaume. Excepte en una cosa. Vull que ho vegis des del meu punt de vista, com jo m'he esforçat, en llegir la teva carta, a mirar les coses des del teu punt de vista.

El punt en què t'equivoques és suposar que això meu amb en Lluís és una febrada, una passió passatgera, que es cura amb quatre reboacades. No, Jaume, no. Hi ha molt més que això. Hi ha amor, així amb majúscules. És un sentiment nou. A tu t'he estimat, però era diferent; era con si fóssim amics i a sobre féssim l'amor. Però de Lluís estic enamorada. I ell ho està de mi.

Per contestar clarament la teva atenta carta et diré que és descuidat, que deixa els mitjons tirats per terra i que mai no tanca el xampú; que arriba tardíssim a casa (el seu horari a la Facultat és molt més aleatori

que el teu a l'autoescola), que de vegades em diu que també li agrada sortir ell sol amb els amics, i això em fa ràbia, t'ho confesso; a més, mira les dones boniques (cosa que encara em fa més ràbia). Sí que m'escolta, però només si hi insisteixo. D'aniversaris, diu que no en vol saber res, que tot plegat és una trampa comercial perquè comprem regals, i que quan vingui Nadal i Reis i tot això, que no compti amb ell per fer cap mena de paperot. Brut no ho és, perquè li encanta l'aigua, però la roba, si no m'hi fiqués jo, la portaria rebregada i sempre es posaria la mateixa. De la seva feina, no m'e'n parla perquè diu que què puc saber jo de cohomologia de varietats algebraïques (oi que sona bé?) i que, per tant, que jo em capfiqui en roba de criatura (saps que ara treballo en una botiga de roba infantil? Em paguen poc, però m'encanta tenir la meua autonomia: el meu cotxe, el meu horari, els meus compromisos... Ai, com ho he enyorat!), que ell es capficarà en teoria de grups, per exemple. I que quan tinguem el cervell lliure de preocupacions, ens tenim l'un a l'altre, que semblen nous cada dia, com acabats de néixer, perquè és molt reconfortant que cadascú tingui una vida pròpia i no dependent de la de l'altre. I cadascú amb els seus defectes, com ara que ell sigui desordenat o jo poruga.

Reconec que si això ho hagués parlat amb tu, que ets, en efecte –la teva mare és una dona expeditiva, però justa–, molt considerat, és probable que jo hagués tornat a treballar i hagués tingut aquesta sensació de llibertat que tinc ara.

Però el cas no és aquest: és que amb tu m'avorria mortalment; és que fer l'amor amb tu era una mena de ritual amb els passos prèviament decidits; és que parlar amb tu és entrar en un món d'una insuportable monotonia. Ets tan avorrit, Jaume! Potser no t'ho hauria dit així de clar com t'ho dic, però tu m'ho has demanat explícitament: que sigui franca amb tu. No et vull ni humiliar ni ofendre, però marxar de casa és la cosa més sensata que he fet a la vida, i trobar el Lluís ha estat la xamba més magnífica que em podia imaginar. Molt millor que tocar-me la loteria o que m'invitessin a les festes de societat i jo tingués dotzenes de vestits bonics i centenars de sabates de marca. I ara! Un sol moment amb en Lluís val molt més que tot això, molt més que tot el que et puguis imaginar.

Dius que la passió passarà. Doncs mira: és el teu ordre i el teu detallisme els que han anat esborrant el que jo creia que era amor i que només era afecte que sentia per tu. Encara el sento, aquest afecte! Però l'estimo a ell: apassionadament, però també

serenament. M'agrada veure'l, m'encanta quan arriba a casa, em torna boja quan em toca; em fa l'efecte que soc la reina del món quan sortim plegats; em moro quan em mira amb amor. Tu no tens ni idea què vol dir estar enamorat.

Em sap greu, Jaume, però aquesta és la veritat. Tota la veritat. La que m'has demanat que et digui.

Tònia

Tònia:

Ets una puta merdosa i una maleïda bandarria!

Jaume

NO M'AGRADA LA MEVA DONA

I jo quina culpa tinc? Ja ho sé, m'ho ha dit mil vegades, que quan tens una criatura se't desfigura el cos. Mira, jo no sé res, però la Lluïsa té unes mamelles horribles: caigudes, creuades de vetes blaves, una cosa així com pastoses, no sé si m'explico. I després hi ha la panxa. Ja ho sé, ja ho sé, pobreta, li van fer una cesària, però és que hi ha exercicis, dic jo, i disciplina, perquè d'altres mares, que han passat la cesària, eh?, les veus en biquini i tot, i fan goig. Però ella té una panxa tova, caiguda, i la cicatriu diu que ni es veu; no es veu perquè està enfonsada entre replecs de greix, guapa! No soc jo d'aquells que es queden al marge, perquè podríem fer-ho, no? Mira el meu pare, li haguessis dit que havia de canviar un bolquer o de donar un biberó i del clatellot ens hauria tombat a tots a terra. Jo, no. Som diferents i jo dels que més, eh? Vaig estar al part i tot, i no vaig tallar el cordó perquè em feia un fàstic que no me l'aguantava. Un part és una cosa horrible, plena de suc i de gemecs, i la criatura, mira que em sap greu dir-ho, però l'Octaviet, en néixer, era lleig amb avarícia: arrugat, vermell, pelut més del normal...

Això sí: la criatura portava uns collons més grans que els seus punys i una tita que semblava que ja trempava i tot. Després es va arreglar i ara és una preciositat de criatura. Doncs jo, si cal aixecar-se del llit mil vegades, doncs m'aixeco, i si cal portar-lo a cal metge, netejar-li les caques o passejar-lo en braços hores i hores fins que se li calmin els plors aquells tan exasperants que mai saps per què són, doncs ho faig. La Lluïsa podrà retreure'm moltes coses, però aquesta, no.

Com que no tinc ni temps ni vaig llarg de cèntims, jo em cuido fent jòguing. Cada dissabte i cada diumenge, em faig cinc i sis quilòmetres, amb l'iPod posat i fent anar els braços. Darrerament m'emporto pesos petits per fer bíceps alhora. Eh que això costa? Doncs ho faig perquè, si no, amb la llauna de la criatura, estaríem sempre escarxofats de pur cansament. Doncs jo m'aixeco d'hora, sense fer soroll per no despertar la senyora i me'n vaig a córrer. I ella diu que si estic com estic –ni un gram de greix, tu– és perquè jo no he parit. Té raó: ella porta desavantatge. Però endrapa com un lleó. Al principi era pel nen, ordres del metge. Però i ara que ja fa dos mesos que no mama i que menja farinetes i un sol biberó de farmàcia al dia? Dona, aixeca el cul de la cadira, que t'estàs quedant molsuda com ta mare!

D'acord; jo fumo i ella s'ho va deixar arran de l'embaràs. Sí, reina, Lluïsa, i quina força de voluntat que tens. Però és que, mecagonlou, jo em fumo UN cigarret al dia. I a sobre em toca sortir a la terrasseta, per no contaminar l'aire. I té la barra de dir que faig pudor. Em faig el cigarret d'havent dinat, em rento les dents, eh?, i apa, a la feina. Ella fumava un paquet diari i té molt de mèrit que ho deixés, jo soc el primer a reconèixer-ho. I és veritat que, amb el nen, porta molta més càrrega que jo, perquè ella té un horari molt millor que el meu –arreglat per cuidar el nen, i després de posar-nos TOTS DOS d'acord–, i és veritat que em trobo el dinar fet i el sopar fet (quasi sempre), però és que si em fico a la cuina, primer que no en sé –conforme: en podria aprendre, però quan?– i després que sembla que li he envaït el territori perquè em fot fora i es queixa que ho he deixat tot fet una merda i em fa un sermó d'aquells que diuen que els homes no sabem fer més que una cosa cada vegada i diu allò tan simpàtic que no sabem caminar i mastegar xiclet a la vegada. Ara és moda, dir que elles són superiors? Doncs, apa, digues que sí, total, què costa? I tots (nosaltres i elles) sabem que és mentida. Sí, reina, Lluïsa, ets més espavilada que jo, més eficient i més treballadora que jo. Però resulta que jo guanyo el

doble que tu, perquè a MI m'han ascendit. Que la teva reducció d'horari t'ha perjudicat? Doncs mira, reina, tot no pot ser. Vas ser tu qui ho vas proposar.

No vull ser injust: a casa ajudo, però no col·laboro. És cert. I el nen, el té ella més hores que jo. Conforme. On ho he de firmar? Però, collons, arribo a tres quarts de dues i entro a dos quarts de quatre. Què vols, que mengi a la cuina i que vagi rentant el plat a mesura que el buido? A veure: qui passa l'aspiradora els dissabtes? I això que vinc rebotat de córrer, però córrer no compta, diu ella, perquè ho faig per gust. És a dir, que encara que em costi, tot el que faig és perquè m'agrada i no té mèrit. I a ella, què li agrada? Queixar-se! Això li agrada!

Ara, que ja pot fer la llagrimeta que vulgui: a mi la Lluïsa ja no m'agrada. No m'excita. Que està així per culpa del part? D'acord. Però això no canvia el fet que no m'agradi. Em faig el càrrec? Sí. M'engresco? Doncs no. Les mamelles em fan fàstic. I a baix no la furguis massa perquè hi té tots els mals. Només vol llengua. I jo, llengua, però fa mal gust, la Lluïsa! Em ve al cap aquell foradot amb les cames eixarrancades i l'Octaviet sortint i se me'n van les ganes. Però què faig? Me'n vaig de putes? Eh que no? Doncs, filla, què vols que faci? Si tinc la mà encarcerada, de tant

fer-la servir; perquè m'assec a sobre de la mà per adormir-la i que no es noti que soc jo mateix qui la pela, i de tant tallar-li la circulació de la sang se m'ha quedat bova. I això que m'he comprat aquella piloteta que et poses a la mà prement i afluixant, com a gimnàstica. I ni així.

La Lluïsa està lletja. Bé, això no és veritat. Quan s'arregla, encara fa goig. Però despullada, amb les mamilles blavoses i la panxa caiguda, mira, què vols que hi faci, a mi em destrempa. Em destrempa encara que jo no ho vulgui, i per més que pensi en una altra tia, qualsevol actriu, i per més que tanqui els ulls, és l'olor que fa i és sobretot el tacte. I ella plora i diu que soc un mal home, que en tinc una altra i que no ho vull fer mai amb ella. Ho intento, et juro que ho intento, Lluïsa, però és un calvari fer l'amor pensant en la Paulina Rubio i llepant sense ganes. I triga a escórrer-se! Triga segles. Ella diu que és que no li ho faig bé, i això em cau fatal, com si em sentís culpable. Però és que no m'agrada, collons! Ho comprenc, això del part i tot plegat, però no me l'aixeca.

Enfront de la meva taula, al despatx, ara han posat la Lali, i mira, no puc evitar-ho: cada vegada que creua o desencreua les cames, em posa a cent. Quan passo per darrere de la seva taula m'arriba l'oloreta

de colònia que gasta, que no sé com es diu però que deu estar pensada per a tornar bojós els tíos. I hi passo i me la tiraria allà mateix, sexe salvatge davant de tothom: l'engraparia pel cul, li abaixaria les calces d'una estrebada, la hi clavaria fins al fons i li lleparia els mugrons i els xuclaria, sense haver d'aguantar les mamelles amb la mà perquè no caiguin a terra.

Eh que tenir pensaments no fa mal a ningú? Jo no faltó a casa. Però la Lali està boníssima. I em penso que de vegades em somriu. L'he imaginada en totes les posicions, i fent tota mena de coses, per davant, per darrere, el 69, la titola entre les mamelles seves, tan tenses, tan fortes, tan rígides, tan noves.

Un dia ho faré. Primer em tocarà fer tot el ritual: que si una floreta, que si una conversa casual, que si anem a fer un cafè. I un dia ja no podré més. La Lluïsa no s'ho mereix? No, no s'ho mereix. Però em mereixo jo que estigui tan lletja, tan deixada, tan grassa, tan... gastada?

Perquè això és el que li passa: que està gastada.

Això no ho diria ni que em donessin turment: però jo, si se'n trobava un altre que li fes la feina i jo tingués la llibertat de buscar-m'ho fora de casa, seria feliç. Perquè jo me l'estimo. I adoro l'Octaviet. Però al llit soc molt desgraciat. Hi ha dret? És just? He

d'anar sempre reprimint? És que això no és sa. I ella no canviarà. S'ha empoltronit massa. Ho reconeix, que està grassa, però ho diu com si fos culpa de l'univers (i de l'embaràs, i, per tant, meva, és clar), i com si no tingués remei. Fes règim, dona! Fes exercici! Què passa, que un cop casada ja se te'n fot?

He descobert que la Lali no porta sostenidors. Es va ajupir per agafar un paper i ho vaig veure clarament. I se li aguanten com dos generals dalt del cavall espasa en mà. Jo no la deixaria mai, la Lluïsa, però un gust, un dia me'l donaré. Ja ho crec que sí. I això que la mà se m'ha fet balba de pelar-me-la com un mandril. Oi que s'entén, tot el drama que em passa? Oi que un altre ja s'ho hauria fet amb la Lali? Què soc, una bona persona o un babau?